

melser, saa gaar man de Veje, Livet byder en at gaa. Jeg har ikke dermed sagt noget om Politiets Berettigelse til at foretage det af dette tagne Skridt, jeg forklarer kun, hvorledes Forholdene kan være. Man kan ikke i Almindelighed stille det op og sige: Tjenestemændene *maa* ikke det og det, det kommer ganske an paa, hvorledes de behandles. Jeg mener, at naar vi nu behandler Tjenestemændene paa den Maade, som sket er her, har Rigsdagen og Regeringen paa deres Side et Krav paa at blive mødt med nogen Velvillie fra den anden Side.

Det, der har foranlediget mig til at rette disse Bemærkninger til det ærede Medlem, er Spørgsmaalet om den glidende Skala. Det ærede Medlem var nærmest ked af, at den ikke var kommet. Jeg er tværtimod glad derfor, fordi jeg tror, at den, navnlig naar det gælder de lavere Lønninger, er af det onde. Man har i England i adskillige Aar haft dette Spørgsmaal om den glidende Skala fremme. Man har fastsat Lønninger, der skulde stige og synke efter Arbejdsgivernes Indtægt, efter den Fordel, de havde af Forretningen. Det var tænkt som et Middel til at fremkalde fredelige Forhold, men intet har mere end det fremkaldt ufredelige og urolige Forhold. Naar Lønningerne skulde gaa op, var det Arbejdsgiveren, der vilde smøge det af sig, og skulde de gaa ned, var det Arbejderne. Det blev en stadig Kilde til Uro. Alene af den Grund synes jeg ikke om det. Men det er ikke en Gang den væsentligste Grund for mig til at modsætte mig den glidende Skala, men det er, fordi den, navnlig for de lavere lønnede, vil blive til en March paa Stedet. Det vil blive en Regulering opefter og en Regulering nedefter, men Midtpunktet er vedkommende selv, og han staar stille. Det forekommer mig derfor, at det, som Lønningskommissionen her har foreslaaet, gaar i den rigtige Retning. Der er forskellige Momenter i Tjenestemændenes Løn. Der er den faste Løn, altsaa Grundlønnen — det er det faste Punkt —, og saa er der de vigende Dele, der kan forandres efter Forholdene. Skal der ske en Forandring, der skal hæve Tjenestemændene i Velstand, maa det ske paa den faste Løn, men de andre Dele af Lønnen maa rette sig efter Forholdene. Det er saa viseligt indrettet efter Folketingets Affattelse, at de tre Tillæg, Stedstillæget, Dyrtdstillæget og Konjunkturtillæget, alle kan ændres. Stedstillæget har naturligvis Modstandere, og der melder sig straks en, det ærede 8de landstingsvalgte

Medlem (Oluf Jensen). Men der er jo intet fuldkomment paa Jorden. Man kan ordne det, hvordan man vil, og der vil altid være Grænsetilfælde. Men i al Almindelighed kan man vistnok dog sige, at der er Forskel paa Prisforholdene paa de forskellige Steder. Og skulde det vise sig nødvendigt f. Eks. at hæve Gedser, er der vel intet i Vejen for, at det kan ske. Det ærede Medlem kan jo gøre sin Indfyldelse gældende, saa at Gedser kommer op mellem de Steder, hvor der gives Stedstillæg. Der skal inden Udgangen af 1920 fremsættes et Lovforslag, og saa kan man jo gaa videre, saa kan man se, hvad der skal gøres efter de indhentede Erfaringer; men forsvinde kan Stedstillæget neppe. — Dyrtdstillæget er efter dette Lovforslag blevet en Institution, Dyrtdstillæget er noget vedvarende. Det skulde gaa mærkeligt til, om man skulde gaa de Gange 3 pCt. ned, saa det ingenting blev. Jeg gaar i alt Fald ud fra, at Dyrtdstillæget er noget, der vedvarer; det kan sættes op eller ned, det sidste vistnok sjældnere, det første maaske oftere. — Konjunkturtillæget er af lignende Beskaffenhed, men dog noget mindre fast, ogsaa det skal revideres. Der skal ogsaa om det forelægges Lovforslag inden 31. December 1920. Men alle tre Tillæg har Mulighed i sig for at kunne blive bestaaende under den ene eller den anden Form. Jeg tror derfor, at den her foreliggende Ordning er et Forsøg i den rigtige Retning. Man har en Grundløn, der er det faste, medens det øvrige er vigende Momenter.

Jeg kommer saa til Overlevelsrenten. Jeg erkender, at der vil blive betydelig gunstigere Pensionsforhold for Statens Tjenestemænd end tidligere. De har for nogles Vedkommende været ganske fortvivlede. Enkeforsørgelsen og Overlevelsrenten forsvinder altsaa, mod at vedkommende Tjenestemand af sin Lønning udreder 2½ pCt. Et Moment er der, som snart er noget af det kønneste, dette, at man vedbliver at give de gamle Pensionister Dyrtdstillæg. Det har været en frygtelig Kval for mange Mennesker, der var pensionerede efter gamle Pensionslove, at de sad med en Pension, som hverken var til at leve eller dø af. Det er her slaaet fast, at der skal gives Dyrtdstillæg. Det er, synes jeg, en human Foranstaltning, som alt for længe har været savnet. Nu bliver den altsaa lovfæstet, og det er kun af det gode.

En anden — jeg vil nærmest kalde det interessant — Fremtoning er den Bestemmelse i § 16, at de gifte Kvinder, som er Tjenestemænd, har Adgang til at være beskæftigede